

«Ο Έλληνας σκλάβος είχε δικούς του μόνο τον Χριστό και την Παναγία»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας](#)

Ποιμαντορική εγκύκλιο για την γιορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, που συμπίπτει φέτος με τον εορτασμό των 200 ετών από την έναρξη της Επανάστασης του 1821, συνέγραψε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Πάυλος. Την απευθύνει «προς τον Ιερόν Κλήρον και τους ευσεβείς και ευλογημένους Χριστιανούς της μαρτυρικής Επαρχίας ταύτης, ευχήν και ευλογία». Ο Σεβασμιώτατος αναφέρεται στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου ως την αρχή και το κεφάλαιο όλων των εορτών, που μας φέρνει χαροποιά και ουράνια ευαγγέλια, ενώ μιλώντας για την εθνική επέτειο λέει πως ο Έλληνας σκλάβος δεν είχε τίποτα δικό του, παρά μόνον τον Χριστό, την Παναγία και την Εκκλησία.

Διαβάστε την εγκύκλιο:

“Ευαγγελισμός, αδελφοί! Ποιος να μη χαρή σε τέτοιο κοσμοχαρμόσυνο μήνυμα;

Ευαγγελισμός, και ποιος ορθόδοξος να μη ευφρανθή στην καρδιά;

Τριπλασιάζω την φωνή, Ευαγγελισμός, και ποιος να μη λάβη στην ψυχή του πνευματικό ενθουσιασμό και πανευφρόσυνη αγαλλίασι;”

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά.

Με πανηγυρικό τόνο ο πολυγραφότατος διδάσκαλος της Εκκλησίας, ο άγιος Νικόδημος ο αγιορείτης, εγκωμιάζει την μεγάλη και κοσμοχαρμόσυνη εορτή του Ευαγγελισμού της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Ο Ευαγγελισμός μας φέρνει χαροποιά και ουράνια ευαγγέλια για την σύλληψη του Θεού Λόγου, για την ανεκλάλητη χαρά της Θεοτόκου, για την ανάπλαση όλου του κόσμου και για την αιώνια σωτηρία του γένους των ανθρώπων. Είναι η αρχή και το κεφάλαιο όλων των εορτών· όπως τα εικοσιτέσσερα στοιχεία του αλφαβήτου είναι οι αρχές όλων των λέξεων, έτσι και ο Ευαγγελισμός είναι όλων των Δεσποτικών εορτών η αρχή και το κεφάλαιο, και από αυτήν όλες οι εορτές εξαρτώνται.

Ο μεγάλος βυζαντινός θεολόγος Ιωσήφ ο Βρυέννιος γράφει τα εξής: «Όπως ή ρίζα τοῦ φυτοῦ εἶναι ή αἰτία καί ή ἀρχή τοῦ στελέχους τῶν φύλλων, τῶν κλάδων καί τῶν καρπῶν, καί χωρίς αὐτήν δέν μπορεῖ νά υπάρξει καμμία ἐξέλιξη, ἔτσι και χωρίς τήν ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δέν μπορεῖ ἄλλη ἐορτή νά ἀνατεῖλει.

Με την εορτή αυτή αρχίζει το τελευταίο μέρος του σχεδίου της Θείας οικονομίας για την σωτηρία των ανθρώπων. Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος λέει ότι τρία πράγματα ξέφυγαν από τον άρχοντα του σκότους. Η παρθενία της Μαρίας, η σύλληψη του Κυρίου, και η Σταύρωση. Όπως ο διάβολος εξαπάτησε την Εύα, έτσι και η Παναγία, η νέα Εύα, εξαπάτησε τον διάβολο. Ο ιερός Θεοφύλακτος λέει ότι επέτρεψε ο Θεός να μνηστευθεί η Μαρία τον Ιωσήφ για να τον έχει κηδεμόνα στις δυσκολίες και για να απατηθεί ο διάβολος: «ο γαρ διάβολος ακούσας ότι η Παρθένος εν γαστρί ἔξει, επετῆρει τας παρθένους. Ἰνα τοίνυν απατηθῇ ο απατεών, μνηστεύεται την αειπάρθενον ο Ιωσήφ, και σχῆμα μόνον γίνεται συζυγίας, πράγμα δε ου».

Όπως λοιπόν η Αγία Τριάδα με κοινή συμφωνία έπλασε τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ, από την αδάμαν, δηλαδή από την παρθένα γη (αυτή είναι η ερμηνεία από τα εβραϊκά του ονόματος Αδάμ), έτσι κτίσθηκε και ο νέος Αδάμ από την παρθένα γη, την παρθενική κοιλία της Θεοτόκου, και προχώρησε στην ανάπλαση και σωτηρία

του συντετριμμένου Αδάμ.

Βλέπετε, αγαπητοί, ότι η πρώτη ύλη δημιουργίας του ανθρώπου είναι η γη. Γι' αυτό και όταν πεθάνουμε, επιστρέφουμε στην γη. Τώρα με τα νέα ήθη που θέλουν να επιβάλλουν, προβάλλουν την καύση των νεκρών ως σύγχρονη επιλογή, προπαγανδίζοντάς την σε τηλεοπτικά προγράμματα και σειρές. Και τεχνηέντως περνά στο υποσυνείδητο των νέων κυρίως ανθρώπων αυτή η βάρβαρη και έξω από τις παραδόσεις μας πρακτική.

Η Κυρία Θεοτόκος μας έδωσε τον σωτήρα του κόσμου, τον οποίο συνέλαβε και γέννησε κάτω από υπερφυσικούς όρους. Ύμνοι λοιπόν, αίνοι και δοξολογίες αρμόζουν στην Παναγία μας που μας έδωσε Θεόν ενανθρωπήσαντα.

Όσα είπαμε αποδεικνύουν ότι η Θεοτόκος αποτελεί τον άξονα της ορθόδοξου θεολογίας. Οι άγιοι Πατέρες, που διά Πνεύματος αγίου εγνώριζαν εμπειρικά την θέση της Υπεραγίας Θεοτόκου μέσα στην Εκκλησία, ως Σεραφεικά πνεύματα περιδονούνται γύρω από την πάμφωτη Θεοτόκο πλέκοντας ατέλειωτους ύμνους στην τιμιωτέρα των χερουβείμ για τις δωρεές που σκορπίζει σε αγγέλους και ανθρώπους.

Η Παναγία μας, προβάλλει ως τείχος προστασίας των πιστών που αγωνίζονται ν' αντισταθούν στην σημερινή εξαχρείωση. Και επειδή η αμαρτία ως πανανθρώπινη νόσος δεν γνωρίζει εθνικά όρια, τα συμβαίνοντα στην σύγχρονη Ελλάδα δεν είναι ολιγώτερο οδυνηρά από ηθική και πνευματική άποψη. Όλα τα μέσα εκμαυλισμού έχει επιστρατεύσει ο διάβολος για να κρατάει στο σκοτάδι της αποστασίας από τον Θεό τους ορθόδοξους Έλληνες. Δυστυχώς οι στίχοι του Θεόγνιδος βγαίνουν αληθινοί : «αιδώς μεν γαρ όλωλεν, αναιδείη δε και ύβρις νικήσασα δίκην, γην κατά πάσαν έχει»! Δηλαδή : η ντροπή έχει χαθεί. Αδιαντροπιά και αυθάδεια έχουν κατατροπώσει την δικαιοσύνη και κατέκτησαν όλη την γη! Ο Κάλβος όταν έγραψε ότι : «θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία», ώρισε ως απαραίτητα συστατικά της ελευθερίας πρώτα την αρετή και ύστερα την τόλμη. Σήμερα εμπορεύονται πρόσωπα και θεσμοί την ελευθερία με αδιάντροπη τόλμη χωρίς αρετή. Ο Διογένης ο Λαέρτιος γράφει για τον ομώνυμό του κυνικό φιλόσοφο ότι : «ιδών ποτε μειράκιον ερυθριών, θάρρει, έφη, τοιούτόν εστι της αρετής το χρώμα».

Δηλαδή : όταν είδε κάποτε ένα παιδί να κοκκινίζει, του είπε : Έχε θάρρος' αυτό είναι το χρώμα της αρετής. **Μόνον ο Χριστός, που σαρκώθηκε από την Παρθένο Μαρία και εισήλθε στην τραγική ανθρώπινη ιστορία για να μεταμορφώσει τα πάντα και να ενώσει την γη με τον ουρανό, μόνον αυτός, ο Ιησούς, είναι η οδός, η ζωή και η ανάστασις. Όλοι οι άλλοι δεν είναι παρά κλέπται και λησταί**

. Μόνον ο εκ Μαρίας θα σώσει την Ελλάδα και όλο το ανθρώπινο γένος. Αυτή την άχραντη Μητέρα Του την προσφέρει ο Κύριος σε μας. Αυτή είναι η Κυρία όλων ημών, των παιδιών της.

Η φετεινή 25η Μαρτίου είναι ξεχωριστή, διότι εορτάζουμε τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, που οδήγησε στην ανάσταση του Γένους. Αν σήμερα υπάρχουμε ως ελεύθεροι Έλληνες διατηρώντας την γλώσσα μας, που καθημερινά κακοποιούμε, και την πίστη μας, που μεθοδικά αποβάλλουμε από τη ζωή μας, το οφείλουμε στην αγία ορθόδοξη Εκκλησία μας, στο ορθόδοξο φρόνημα των προγόνων μας και στη θαυμαστή συνέργια της Υπεραγίας Θεοτόκου. Αυτή την διπλή γιορτή της πνευματικής και σωματικής ελευθερίας, το αψευδές στόμα του λαού μας την έκανε δημοτικό τραγούδι που συμπυκνώνει τα δύο μεγάλα γεγονότα:

«Χαρά πού τ'όχουν τά βουνά, τά κάστρα περηφάνια.

Γιατί γιορτάζει ή Παναγιά, γιορτάζει κι ή πατρίδα.

Σάν βλέπουν διάκους μέ σπαθιά παπάδες μέ ντουφέκια.

Σάν βλέπουν καί τόν Γερμανό, τῆς Πάτρας τόν Δεσπότη

γιά νά βλογάει τ' ἄρματα, νά ᾽φχέται τούς λεβέντες».

Τα χρόνια της σκλαβιάς, χιλιάδες θυσιάστηκαν μη δίνοντας σημασία σε τούτη την πρόσκαιρη ζωή! Η ελευθερία για την οποία θυσιάζονταν δεν ήταν ιδέα απρόσωπη. Ήταν ο ίδιος ο Χριστός. Γι' αυτό και γεμίσαμε νεομάρτυρες. Δόξα και καύχημα του Γένους.

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, ο εθνικός μας ιστορικός, που με νόμο του ελληνικού κοινοβουλίου στα 1844 περί αυτοχθόνων και ετεροχθόνων, εκδιώχθηκε από το υπουργείο Δικαιοσύνης που εργαζόταν ως ετερόχθων καθότι γεννημένος στην Κωνσταντινούπολη, γιός εθνομάρτυρα, έγραψε: **«Το έθνος του 1821 υπήρξεν αυτό το έθνος του 1453 ηθικώς, διανοητικώς και αριθμητικώς υπέστη αλλοιώσεις· εθνολογικώς ουδεμίαν».** Όλη την μακρά περίοδο της δουλείας, η εθνική ταυτότητα των Ελλήνων διασώζεται μέσα στην Ορθοδοξία, και οι εκπαιδευτικές δραστηριότητες συνδέονται άμεσα με την Εκκλησία. Αυτό ακριβώς και ο εθνομάρτυρας οικουμενικός Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις τονίζει:

«Χάριτι Χριστοῦ ἔχομεν σοφίαν ἑσωτέραν καί πνευματικήν, ἡ ὁποία στολίζει τήν ὀρθόδοξόν μας πίστιν· καί εἰς τοῦτο πάντοτε εἴμεσθεν ἀνώτεροι ἀπό τούς Λατίνους... Ἄν εἶχε βασιλεύσει ὁ Τοῦρκος εἰς τήν Φραγγίαν δέκα χρόνους, χριστιανούς ἐκεῖ δέν θά εὔρισκες, καί εἰς τήν

Ἑλλάδα τώρα τριακοσίους χρόνους εὐρίσκεται, καὶ κακοπαθοῦσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ βασανίζονται διὰ νὰ στέκουν εἰς τὴν πίστιν τους».

Ο Ἕλληνας σκλάβος το τομάρι του δεν το ὀρίζει. Δεν εἶχε δικό του τίποτε. Εἶχε ὅμως δικό του τον Χριστό, εἶχε την Παναγία, εἶχε την Εκκλησία του. Και ενώ δεν εἶχε τίποτε, εἶχε τα πάντα. Γι' αὐτό ο σκλάβος παρηγοροῦσε και την ἴδια την Παναγία: «σώπασε, κυρά Δέσποινα, και μην πολυδακρύζεις...».

Διακόσια χρόνια μετὰ κινδυνεύουμε να τα χάσουμε ὅλα με την εθελούσια υποταγή μας στην θεσμοθετημένη πλέον αμαρτία. Γι' αὐτό λοιπόν ἀδελφοί «Αμύνεσθαι περὶ Πάτρης», που κατὰ τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη σημαίνει τα εξής:

«Ἄμυνα γιὰ τὴν Πατρίδα εἶναι ἡ εὐσυνείδητη λειτουργία τῶν θεσμῶν, ἡ ἐθνικὴ ἀγωγή, ἡ χρηστὴ διοίκηση, ἡ καταπολέμηση τοῦ ξένου ὕλισμοῦ καὶ πιθηκισμοῦ (ὁ ὁποῖος διέφθειρε τὸ φρόνημα καὶ ἐκφύλισε τὸ Ἔθνος) καὶ ἡ πρόληψη τῆς χρεοκοπίας. Νὰ πάψει, ἡ συστηματικὴ περιφρόνηση τῆς θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων. Ἡ λεγόμενη ἀνώτερη τάξη νὰ γίνῃ προστάτης τῶν πατρίων καὶ ὄχι διώκτρια. Νὰ μὴ περιφρονεῖ ἀναφανδόν, ὅ,τι παλαιό, ὅ,τι ἐγχώριο, ὅ,τι Ἑλληνικό. Νὰ μὴ νοθεύονται τὰ θρησκευτικὰ καὶ οἰκογενειακὰ ἔθιμα. Νὰ μὴ μένουμε ἐκστατικοὶ μπροστὰ στὰ ξένα. Νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ τιμᾶμε τὰ πατροπαράδοτα. Ἄς σταθμίσουν καλὰ τὴν εὐθύνη τούτους αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴ μέγιστη εὐθύνη».

Εἶναι λυπηρό πολὺ που το ὀρθολογικὸ πνεῦμα διαβρώνει τὴν σύγχρονη Ελλάδα. Πάσης φύσεως “σωτήρες” προβάλλουν “λυτρωτικὰ” μοντέλα ζωῆς, υπόσχονται ἐγκόσμιους παραδείσους, εὐαγγελίζονται ἰδεολογικὲς καὶ ταξικὲς συγκρούσεις χάριν τοῦ λαοῦ, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, γιατί δεν γνώρισαν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Μόνον ο Χριστὸς που σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, μπορεῖ να μεταμορφώσει τα πάντα καὶ να ἐνώσει τὴν γῆ με τὸν οὐρανό, μόνον αὐτὸς εἶναι «ἡ τῶν Ἐθνῶν ἐλπίς».

Για να υπάρξει πρόοδος, πρέπει να υποταχθούμε στον Θεό καὶ να ἀντισταθούμε στον διάβολο. Ο ἀπόστολος Ἰάκωβος ο ἀδελφóθεος μας δείχνει τὸν δρόμο: «ὑποταχθῆτε λοιπόν στὸν Θεό. Ἀντισταθῆτε στὸν Διάβολο, καὶ θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ σᾶς. Πλησιάσετε στὸν Θεό, καὶ θὰ σᾶς πλησιάσῃ... Ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ σᾶς ὑψώσῃ» (Ἰακωβ. 4, 7 – 10).

Επειδὴ ἡ ὀρθοδοξία μας καὶ ἡ σωτηρία μας, ἀγαπητοί μου, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο, ας τὴν εὐχαριστήσουμε εἰδικὰ σήμερα ὡς Ὑπέρμαχο στρατηγὸ τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἐλευθερίας πάντων τῶν χριστιανῶν, ἱκετεύοντάς τὴν να παραβλέψῃ «τα πλήθη τῶν

πεπραγμένων δεινών» μας και δεχομένη την προσφορά της αγάπης μας να μας
λυτρώνει από κάθε συμφορά. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ Π Α Υ Λ Ο Σ